Ч. 201. Четвер 23 (10) вересня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(38. засїдане I. сесиї IX. періоду.)

На суботнїшнім вечірнім засїданю соймовім по заяві п. Олесницкого що до занеханя обструкциї зі сторони руских послів, передала палата чотири послїдні справозданя Видїлу краєвого, котрі вже були виготовлені в рускім язиці без дискусиї комісиї правничій. В дальшім ходї засїданя зізволив Сойм на побір в р. 1909 висших додатків повітових до податків безпосередних повітовим радам: в Бржеску, Бережанах, Чесанові, Чорткові, Домброві, Горлицях, Городку, Грибові, Кольбушовій, Косові, Ланцутї, Мельци, Підгайцях, Перемишлянах, Старім Самборі, Тарнобржеґу, Товмачи і Вадовицях. Вкінци ухвалив Сойм ще в другім і третім читаню закони, дозваляючі на побір оплат громадских від спіритусових напитків деяким громадам. — Слїдуючих 5 точок дневного порядку з причини неприсутности референта відложено до слїдуючого засїданя.

З черги повідомив Є. Е. п. Маршалок, що зголошені наглячі внесеня за згодою внескодавців будуть мотивовані на найблизшім засїданю перед иншими справами.

По відповіди на інтерпеляцию п. Т. Старуха в справі стеноґрафічних справоздань з промов руских послів замкнув Є. Е. П. Маршалок засїдане о год. $9^3/_4$, назначуючи слїдуюче на понедїлок рано.

Понедїлкове засїдане розпочало ся о год. $10^1/_2$ рано заявою Є. Е. п. Маршалка, що він удїлив пос. Рітлеви відпустки на 8 днів та що пос. Єнджейович зложив свій мандат до комісиї рільничих реформ; доповняючий вибір відбуде ся на найблизшім засїданю. По відчитаню інтерпеляций і внесень приступлено до дебати над наглячим внесенем пос. Олесницкого і тов., яким поручає ся радї шкільній краєвій, щоби безпроволочно предложила соймови справоздане в справі заснованя нових середних шкіл з руским язиком викладовим.

Внесене мотивував п. Олесницкий в довгій промові, підносячи потребу заснованя таких шкіл і подаючи статистичні данї.

Є. Е. п. Намістник др. Бобржаньский заявив, що із свого становиша не має нїчого против внесеня п. Олесницкого. Може се дивна річ, що після промови Намістника на вступі сесиї, де він виразно сказав, що Рада шк. кр. в найблизших днях виконає торічну резолюцию сойму і предложить свої внесеня, п. Олесницкий домагає ся того самого в формі наглого внесеня. Коли однак ся річ уже невабаром наступить, бо саме нинї на 4 годину скликано засїдане Ради шк. краєвої, котра остаточно сформулує свої внесеня, тож п. Намістник нїчого не має против наглости, анї против змісту внесеня. Бесїдник хоче доторкнутись тілько кількох подробиць, бо теперішна формальна дискусия не дає нагоди докладно обговорити всї річи. Отже п. Олесницкий дивує ся, чому Рада шк. кр. пишучи про стан публичного вихованя, не говорить про сю резолюцию. Очевидно п. внескодавець не прочитав, що ходить тут про етат вихованя за 1907—8 рік. Коли отже резолюция поставлена аж після закінченя того року, то в справозданю не могло бути бесїди про неї. Так само стоїть дїло з заснованем середних шкіл, бо оно доконане на основі внесень, ухвалених перед тою резолюциею. Коли-ж п. Олесницкий придає специяльне значінє тому, що бесїдник сказав у вступній промові, що тут треба взяти під розвагу фінансові вгляди, то він зле порозумів ті слова. Сойм візвав Раду шк. предложити не тілько специяльне внесене на заснованє руских ґімназий, а предложити загальну проґраму, що обіймала би школи промислові, торговельні й середні, Отже коли бесїдник сказав, що при укладї загальної проґрами фінансових вглядів не можна обминути, то се не доторкує ся специяльно руских ґімназий. Як сойм ухва-

---

3)

Дитина.

З нїмецкого — А. Г. Ґрефе.

(Дальше).

Дївчина зжахнула ся. Менї чогось так тужно — сказала она з тиха. — Яке то зворушене для вас і для мами дома, котра й без того така хоровита!

Старий панок звернув сиву голову до неї. — Моя люба дитинко — сказав він — ми стратили нашу Олену, а тепер ще й вмирає наш одинокий внучок. То певно зворушене. А все-таки ми їх перебули. Нехай! Перебудемо й се.

В словах тих пробивала ся та спокійна рішимість, якої надає довге житє повне всіляких ударів судьби. А Едита Кей нахилила ся борзенько і поцїлувала ніжно свого батька.

Відтак висїли обоє держачись за руки як два щирі товариші.

Ще того самого пополудня розпочав Кей свої пошукуваня. Той Отто Дитрих написав був, що відносини спонукали его вже за кілька днів виїхати з Відня. Лист той дійшов був до рук пана Кея якраз на день перед его виїздом, отже він все-таки мав ще надію, що застане Американця.

Отже він наймив віз і зачав їздити від одного великого готелю до другого. Але Отто Дитрих з женою з Ню Йорку не заїхав був нїгде. Мимо того Кей не переставав шукати з як найбільшою витревалостию, позаяк в послїднім листї було сказано, що они позістануть ще лиш кілька днів в готели.

Віз станув був якраз перед брамою готелю Континенталь. Дверник прибіг чим скорше.

— Чи мешкає тут у вас пан Отто Дитрих з Ню Йорку з женою?

— Нї — відповів дверник чемно — такого пана у нас нема та й в послїдних часах не було. Тут мешкали аж до позавчера супруги з Америки — пан Ендерс з жінкою і дитиною. Але они були з Ню-Йорку та й називали ся, бачите, Ендерси.

Старший радник судовий покивав лиш на то головою.

— Як же они виглядали? — спитав нїби лиш оттак собі з простої цікавости.

Дверник зачав зараз широко описувати.— Великий, сильний мужчина, але хорий на очи. Носив завсїгди чорні очицї. А вік? Ну, може яких сорок і пять лїт. А его жінка дуже ще молоденька але й дуже красна, красавиця, яких мало. Они розмавляли нераз з собою по іспаньски.

— Чи діставали тут які листи?

Дверник задзвонив на служницю. Була то жвава, гнучка дївчина, котра прибігла борзенько і зараз собі пригадала, що пан Ендерс не діставав нїколи безпосередно листів.

— „Лиш з полишенем на почтї“ — сказала она надумавшись. — А відбирав їх его приватний слуга, котрий однак не мешкав тут в готели. Той пан кинув одного разу куверту в сьмітє, а я єї знайшла, коли попрятувала і сховала задля чужої марки. Можу вам зараз показати.

Она побігла і вернула небавком назад та подала старому панови зімняту куверту. А на куверті було написано: „Пан О. Д. Відень, уряд почтовий I poste restante“. Марка була в Ню Йорці перестемпльована.

Старенькому панови аж руки дрожали. „О. Д.“ промовив він з тиха і подав куверту своїй донцї. — Знаєш, що то значить, Едито? Отто Дитрих! Так і єсть. А той чоловік назвав ся тут „Ендерсом“! То більше як дивно!

Він ще раз придивив ся тим буквам.

— Коли-ж від'їхали ті паньство? — спитав він відтак.

— Передвчера. Зараз коли якась незнакома жінка забрала їх дитину.

В сїй хвили старий панок забув все своє горе. Він кинув ся мов би з'електризований. — Як то — відозвав ся він — дитину? То они мали дитину?

— А так. Они приїхали були може перед чотирома днями з якимсь другим мужчиною і якоюсь женщиною, котра однак далеко простїйше виглядала і мала малого хлопця, котрому могло бути може чотири роки. То було пізно вечером, але менї то впало в очи, що всї були якісь мов би перестрашені. Лиш дитина була веселенька і сьміяла ся. Особливо той, що супроводжав супругів, виглядав якось дивно, майже як би несповна розуму. Але они зараз відійшли.

— А дитина — що з дитиною?

Едита Кей не могла вже витримати, що-

лить дотичний закон, то п. Намістник переконаний, що фінансові взгляди не будуть стояти против заснованя руских шкіл.

В дальшім ході дискусиї промовляли ще пп. Ганчаковский, К. Левицкий, др. Куровець, Скварко і Т. Старух. По тих промовах приступлено до голосованя, в котрім нагляцість внесеня п. Олесницкого принято одноголосно.

В мериторичній дебаті промовляв пос. Олесницкий, вимагаючи, щоби приступлено до безпроволочної дебати над внесенем, без відсиланя до комісиї. Відтак промовляли ще пос. Макух, поясняючи відношенє хлопского посла до креованя нових ґімназий. На тім дебату закінчено та принято також meritum внесеня пос. Олесницкого.

По сім почала ся дебата над нагля чим внесенем пос. д-ра К. Левицкого, який вимагає, щоби комісия для виборчої реформи на основі приділених їй внесень в справі виборчої реформи до краєвого Сойму з проєктом закона про виборчу реформу до Сойму краєвого в реченцем 14 днів.

По вичерпуючій промові внескодавця, заявив ся пос. Лясковский ім. більшости против руского внесеня, вважаючи его зайшним та неможливим до виконаня в 14 днях. Відтак промовляв про пос. Трач, Вітос, Старух, Содомора і Думка. По виводах пос. К. Левицького і фактичних спростованях послів Вітоса і Старуха зажадав пос. Олесницкий поіменного голосованя. Внесенє се поперло 40 послів, п. Маршалок его зарядив. В голосованю за нагля-чостию почислив кр. Маршалок 39 голосів pro а 41 contra (Маршалок не голосував). Через те наглість внесеня відкинено.

Відтак по промові пос. Лясковского і прихильній заяві чл. вид. Яля ухвалено нагляцість внесеня Лясковского і товаришів

В дебаті над мерітум внесеня промовляв крім внескодателя ще й пос. др. К. Левицкий, вказуючи на iunctim між санациєю краєвих фінансів і виборчої реформи.

При голосованю удержало ся таки внесенє соймової більшости.

Зарядивши ще доповняючий вибір до одної комісиї, замкнув п. Маршалок наради о год. пів до 3-ої, не дійшовши зовсім до денного порядку, зазивом до комісий, щоби взяли ся до роботи.

Слідуюче засїданє в четвер о год. 10 рано.

Новинки.

Львів, дня 22-го вересня 1909

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував радниками Двору: радників висшого суду краєвого: Юл. Туртельтавба і дра Альфр. Мора Бельчевского, перш. прокуратора держ. в Перемишли Ром. Стебельского і президента окр. суду в Стрию дра М Місїньского; — радниками вис. суду краєвого рад судових у Львові: Ів. Гірша, Фридр. Кербера і Ів. Гарлицкого та радників суду краєв: Марк. Пілецкого в Бережанах, Стан. Прачиньского в Перемишли, Ад. Ценеґґа в Самборі, Ів. Кіяровского у Львові, радн. і нач. суду повіт. в Бучачи Теодора Маркова; радник в суду краєв.: Елв. Нагліка у Львові, Ігн. Новака в Тернополи; Ів. Віслоцкого, Йос. Вайдовича і дра Север. Берзона у Львові: Ів. Цибака в Тернополи, Григ. Петричкевича в Перемишли, Вільг. Йонаса у Львові, Ізид. Мидловского в Тернополи, Март. Вербицкого, Філим. Лятошиньского, Едм. Филипа і Люда Яніша у Львові, Атан. Скобельского в Золочеві, Фр. Бучиньского в Стрию і начальника суду в Сереті Арт. Маллека, наконець перш. прокуратором прокуратора в Бережанах Йос. Млинарского всїх з полишенєм на їх місцях службових

— **Нові складниці почтові.** З днем 1 жовтня 1909 заводить ся почтову складницю з звичайним кругом діланя в місцевости Козівка, тернопільского повіта, що лежить в окрузї доручень ц. к. почтового уряду в Сороцку і з тим урядом буде сполучена 6-ти кратним на тиждень пішим післанцем. — З днем 1 жовтня 1909 заводить ся почтову складницю з звичайним кругом діланя в місцевости Ланівці, що лежить в окрузї доручень ц. к. почтового уряду в Озерянах коло Чорткова і з тим урядом буде сполучена 6-ти кратним на тиждень пішим післанцем — З днем 1 жовтня 1909 заводить ся почтову складницю з звичайним кругом діланя в місцевости Манаїв, зборівского повіта, що лежить в окрузї доручень ц. к. почтового уряду в Олїєві і з тим урядом буде сполучена 6ти кратним на тиждень пішим післанцем.

— **Перенесенє уряду почтового.** На основі розпорядженя Міністерства торговлї з дня 25 лютого с. р. переносить ся уряд почтовий в Дубровици з днем 1 жовтня с. р. до місцевости Ловина, городецкого повіта. Місцевий округ доручень уряду почтового в Ловинї будуть творити село і обшар двірский Ловина, села Горб середеий і Гори сталі, Гори великі і Верхутка та присілки Круглий дуб і Підгурче дальше громади і обшар двірский Дубровиця з Млинками і присілками Мазури і Травнище.

— **Крадїж на почті.** Ще з кінцем минулого місяця вкрадено на почті в Креховичах два листи грошеві, в котрих було 7778 К. Висланий на місце один з аґентів львівскої поліциї вислідив, що листи ті вкрали брата Іван і Войтїх Пйотровскі. Войтїх Пйотровский був листоносом в Креховичах Крадежі допустили ся они за помочию дібраного ключа. Обох відставлено до суду окружного в Стрию.

— **Затроєнє димом з конопель.** Із Збаража доносять: Николай Янчак, коваль збудував собі пивницю і виналюював еї половою з конопель і зелу. Хотячи переконати ся, чи огонь вже вигас, післав свого термінатора 15 лїтного Берната, щоби подивив ся. Коли хлопець не вертав, післав за ним другого, Білоуса, а наконець і сам пішов за ними. Коли нїхто з пивниці не вертав, жінку Янчака прочуваючи щось злого наробила крику. На то надбіг господар Дембовский і кинувшись до пивниці витягнув звідтам ще трохи живого Янчака а відтак пустив ся що й другий раз щоби витягнути хлопців, але трійчий дим з конопель зробив смерть і ему і він впав неживий коло хлопців По кількох годинах видобуто з пивниці лиш здутї трупи. Янчак єсть тяжко недужий і лїкарі сумнівають ся, чи удасть ся удержати его при житю.

— **„Народна Гостинниця“ в Станиславові.** На запрошенє дра В. Яновича зібрала ся дня 10 с м. в комнатах „Рускої Бесїди“ в Станиславові ширша громада нашої інтеліґенциї, сьвітскої та духовної, з міста і повіту для наради над справою заложеня філїї товариства „Народна Гостинниця“ з осїдком в Станиславові. По рефераті дра Яновича, котрий розповів зібраним історию повстаня та розвою львівскої „Гостинниці“ та представив потребу такої „Гостинниці“ в Станиславові ухвалили зібрані однодушно домагати ся від львівскої „Гостинниці“ чимскорше отвореня філїї в Станиславові з відділом готелевим, реставрацийним та каварнянным. Всї бесїдники сконстатували згідно, що Станиславів через своє положенє, скількість руского населеня, через численні уряди та інституциї має всякі дані для удержаня „Народної Гостинниці“ та що брак тоїж дає ся в Станиславові сильно відчувати. Всї учасники наради запалились дуже до сего дїла, кількадесять присутних зголосило сейчас приступленє в члени „Народної Гостинниці“ в разї отвореня еї філїї в Станиславові та з'обовязались до популяризованя сеї гадки. Ухвалено скликати ще одну нараду та порозумітись з сумежними повітами, щоби засягнути їх опінії в тій справі та втягнути їх до сеї акциї. З огля-

---

би так не запитала ся. Она була дуже зворушена.

Дверник і служниця не знали однак більше нічого про малого. Молода жінка сиділа з ним в комнаті і его ледви коли можна було побачити. Але якраз перед тим, коли панство мали від'їзджати, з'явила ся якась стара жінка, котра відтак з приватним слугою п. Ендерса, що ніс дитину, вийшла з готелю. Зараз по тім супруги виїхали.

— Куди? — спитав Кей живо.

— Дверник лиш здвигнув плечима. — Візник розповідав менї, що злїзли на площі сьв. Стефана, передали свої пакунки якомусь міскому послугачеви а самі пішли в ту сторону як улиця Ротентурм. Більше не знаємо нічого.

Кей виймив мошонку, дав дверникови і служници щедрого напивного і віз від'їхав чим скорше.

Едита зажуреними очима споглядала на свого батька. Взяла его ніжно за руку, котра сильно дрожала.

Він звернув ся блідим як стїна лицем до неї. — Едито — дитинко — відозвав ся він з тиха — колиб — колиб дитина —

Она рушила рукою. — Навіть не говоріть того, тату! — сказала она борзо. — То все може бути лиш обмана а ви без потреби зараз з того видумуєте собі красну мрію Я вже можу подумати — сказала она по хвили — що то була за дитина у тих Американців в готели.

— Отже як ти думаєш?

— А ви собі не пригадуєте, що той наймолодший Дитрих, Фриц, котрий лише що рік тому поїхав до Америки в тій надії, що там доробить ся також майна, лишив тут молоду жінку і ледви піврічного хлопця? Отто Дитрих поїхав мабуть просто з зелізниці зі своїм братом Фрицом і Фелициєю та й з малим Оттоном до панї Марії Дитрихової. Хотїли побачити ся зі свояками, мабуть навіть мешкати у них. Може навіть і побули у них день, два, бо малий Отто не помер в готели. Отже розумієте тепер, тату? Малий Отто помер, они може відставили его до шпиталю задля обдукциї, а они відтак всї, Отто Дитрих і Фелиция, Фриц Дитрих і Мария — та й їх малий синок Фриц перенесли ся до готелю.

Старий панок лиш покивав на то сивою головою — Але чогож були они такі якісь перепуджені? Дверник і служниця кажуть то вреці Та й дальчого би Фриц і Мария Дитрих дали свою дитину на кілька днів до готелю. Длячого віддали би они ту дитину якійсь старій женщинї. Овсе, Едито, якась темна, дуже темна справа! Але я то вже все виясню!

Едита Кей не сказала вже на то нічого. Она знала велику упертість свого батька і его витревалість.

3.

Слідуючий день минув на безуспішнім шуканю. Отто Дитрих так мов би щез із Відня; але на поліциї була замельдована панї Мария Дитрихова. Она мешкала на якімсь далекім підгородю

— Чи не була би найпростійша річ, як би ми пішли до неї? — спитала Едита.

Старший радник покивав на то головою. — Що то — то нї! Я би й заложив ся, що она вже там не мешкає Завтра або й позавтру може заглянемо туди. Але розуміє ся, не скажемо, хто ми, щоби они не помітили, що ми за чимсь перешпюхуємо. Але менї прийшла якаї добра гадка до голови. Я спитаю ся на головній почті, чи нема там якого листу з полишенем на почті під знаком О. Д. Може то покаже нам яку дорогу.

Вже в пів години опісля стояв перед віконцем уряду почтового, де відбирають листи надані з полишенем на почті, якийсь малий панок в довгім габельоку. На голові мав повстяний капелюх, насунений глубоко на чоло, а великі синї очиці закривали ему майже зовсім очи

— Прошу, чи нема якого листу до О. Д?
— спитав той панок чемно урядничку, котра мала тоді службу.

Панна подивила ся. — Нї, нема ще нїчого. — Я лише що передвчера видала листи слузї. Американьска почта взагалї не може тут скорше бути як аж о пятій годинї. Прошу о тім часї ще раз сюди заглянути.

(Дальше буде).

ду на так велике заінтересоване та підготовлене ґрунту під „Народну Гостинницю" в Станиславові погявна дирекция „Народної Гостинниці" не зволікаючи приступити до зреалізованя сего пекучого постуляту Станиславівщини, а може бути певна, що станиславівска Русь попре щиро еї змаганя.

— **Репертуар руского театру в Тернополи.** Сaля „Міщаньского Брацтва". Початок о 8 годині вечером. Білети продае „Народна Торговля".

В четвер, дня 23 с. м. „Вій", фантастична феерия зі сьпівами і танцями в 4 діях М. Кропивницкого.

В суботу, дня 25 с. м. „Жидівка", опера в 5 діях Галевія.

— **Про сензацийне арештоване** доносять із Нового Села коло Підволочиск до львівских ґазет: Перед кількома днями відставлено до окружного суду в Тернополи контрольора податкового з Нового Села п. В. і поборця податкового п. Л. перенесеного тепер до Яворова, котрі мали допустити ся значних мальверзаций. Безпосередною причиною арештованя стало ся шконтрум переведене комісией. Викрито, що оба згадані урядники допускали ся вже від довшого часу до спілки значного спроневіреня. Поки що не сконстатовано ще докладно висоти спроневірених гроший, але припускають, що дійде она до звиш 10 тисячів корон.

Спроневірена то відбувало ся в той спосіб, що коли податник з заплаченою і записаною позицею приходив до каси, поборець відбирав гроші зовсім формальне, потверджував в книжці платничій, але до своєї книги тої суми не втягав. Вечером підчас обчислюваня каси позиції не згоджували ся. Отже поборець казав вичеркувати записані позиції нїби для того, що сторони не явили ся у него і не вплатили, бо в его книзі не виказані ті позиції. Так узискані гроші ховав до кишені. Розуміє ся, що тота мальверзация мусіла скорше чи пізнїйше вийти на верх, бо податники мали в своїх книжках потверджену уплату. Найбільшої сензациї наробив факт, що спроневіреня допускав ся поборець, котрого уважано загально за чоловіка дуже порядного, бо він анї не пив анї не грав в карти. Кажуть однак, що до того злочину мала его довести розтратність его жінки.

— **З салї судової.** Перед судом присяжних у Львові станув для 20 с. м. Григорий Пришляк, зарібник з Путятич, обжалований о убийство задля рабунку. Дня 23. цьвітня с. р. вислав був Іван Довгун, господар в Путятичах, свого 12-літнего сина Осипа на почту до Судової Вишнї з тим, щоби там відобрав 10 К., які прислав другий син Іван, що перебував в Прусах на роботї, на заплачене помешканя і удержаня третого сина Николая, котрий ходить до школи в Судової Вишни. Хлопець відобравши гроші для батька і листи до Путятич з 50 К. для Анни Квятковскої та залагодивши справунки для учительки з Путятич, попращав ся з братом в місточку і пустив ся около 4 год. по полудни в дорогу до дому через Довгомостиска і ліс званий Губищина. Хлопець не вернув вже більше до дому — щез без слїду а батько зачав тоді шукати.

Дня 25. цьвітня знайдено наконець в полуднево-східній части ліса тіло хлопця висяче на ремінци на дереві, під котрим лежав капелюх хлопця і кобілка з листами. Позаяк в кобілці не знайдено гроший а довкола дерева не було ніяких слідів, то насував ся здогад, що хлопця убито в иншім місци а відтак повішено, щоби нібито виглядало, що він сам повісив ся. Доходженя жандармериї виказали остаточно що убийства допустив ся Григорий Пришляк, чоловік дуже злої слави. Отже вчера по полудни закінчила ся розправа против него. Переслухано множество сьвідків, а хоч ніхто з них не був наочним сьвідком убийства, то все-таки судиї присяжні набрали того переконаня, що лиш Пришляк допустив ся убийства і 10 голосами потвердили питане в напрямі злочину убийства, а суд засудив Пришляка на кару смерти через повішене.

— **Дрібні вісти.** Ґарнізони баталїонів деяких галицких полків в Босні і Герцеґовині розміщено тепер як слїдує: Баталїон 45 п. п. перенесений з Нїча до Травника; 57 п. п. з Травника до Зеници; 77 п. п. з Бєлїни до Дольної Тузлї і 80 п. п. з Тузлї до Броду. — В Станиславові підпоручник 58 п. п. Кароль Теплї виїхав з міста без призволеня своїх властий і очевидно втік з войска. Власти войскові розвели против него дисциплїнарне доходжене. — На Замарстинові придержано нотованого злодія Юрка Ружицкого, пошукуваного за крадіж в Бережанах. — П. Мальвіна Крайтер згубила на ул. Руській золотий перстїнь в виді листка команиці висаджуваного брилянтиками, а п. Фанця Найвельт згубила золотий дамский перстїнь з двома сафірами. — На площи Унії Берестейскої сконфіскував маґістрат в пятницю звиш тисяч кільоґрамів згнилих сливок, виставлених там на продаж. — Др. Іван Бережницкий згубив портфель з 400 К, а п. Юлія Амунова згубила книжочку каси ощадности на 300 К. — У Львові на ул. Личаківскій повисше шпиталю сьв. Софії зацвив і пустив нове листє каштан другий раз сего року.

Телеґрами.

Відень 22 вересня. Німецкий канцлер Бетман Гольвеґ від'їхав нинї перед полуднем до Монахова. На специяльне его бажане не було официяльного пращаня.

Триест 22 вересня. На вчерашнім засїданю міскої ради принято протест внесений італїяньскими лїбералами против ухваленого правительством перенесеня словіньскої семінариї учительскої з Капо д'Істрия до Гориции. Відкинено резолюцию социялїстів, жадаючу, щоби виділ міский поробив кроки в цїли утвореня комісиї, зложеної з членів обох народностий для порозуміня ся в справах народно-культурних.

Варшава 22 вересня. З Томашова доносять, що до помешканя Жулкевича, властителя кольоніяльного склепу, впало вчера кількох розбишаків, убили Жулкевича і зранили тяжко его жінку. Жулкевич заинкасував онооди велику суму.

Париж 22 вересня. Комісия буджетова палати панів ухвалила жадане правительством підвисшене о 26 мілїонів франків кредиту на будову кораблїв і артилерию.

Петербург 22 вересня. Вчера полїция розвязала знов виборчі збори кадетів з причини бесід, які там виголошувано.

Петербург 22 вересня. Серед правиці настало незвичайне вдоволене з причини виступленя Мілюкова. Она робить заходи, щоби Мілюкова потягнути до одвічальности судової і усунути з думи я позбавленєм его навіть права виборчого.

Москва 22 вересня. „Голос Москви" доносить, що предсїдатель віроісповідної комісиї Каменьский одержав від „Каморри" народної вирок смерти на письмі за оборону в комісиї проекту о свободі совісти.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30** 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58 $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, $10^{\underline{12}}$
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), $9^{\underline{39}}$.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків"

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), $8^{\underline{21}}$.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, $8^{\underline{30}}$.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·20.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в недїлї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ $10·\underline{10}$.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця.

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30 * $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11·\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10·\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.
До Вовкова: 6·45, 2·35.

З „Підзамча".

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{29}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Вовкова: $5^{\underline{44}}$*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків".

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брюхович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·37.
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35.
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 3/05. до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).